

hindre Landstinget i. Men saa sagde den ærede Ordfører dernæst, at jeg havde talt i et, jeg ved ikke, om det var overlegent Sprog, men i hvert Fald i en haanlig Tone. Jeg havde sagt et Ord som dette: Hvad Flertallet „byder os“, og det skulde jeg have sagt med al den Haan, jeg mægtede at lægge ind i dette Udtryk. Maa jeg dertil gøre et Par Bemærkninger: Naar jeg har talt om at byde os noget, har jeg ikke talt om, hvad det ærede Flertal byder Mindretallet i denne Sal. Jeg har ikke med „os“ villet betegne Mindretallet her i Salen, men alle dem, som ærlig og loyalt og med Kærlighed til Sagen indtil denne Dag have arbejdet paa at naa et lykkeligt Resultat. Jeg har dermed ment alle Medlemmer i Toldkommissionen, som strakte sig vidt og bragte Ofre for at opnaa Enighed. Jeg har dermed ment det andet Ting, ikke blot mine egne nærmeste Meningsfæller, men hele Folketinget, alle Afskyninger deraf, som ærlig og loyalt have arbejdet sammen med den forrige Regering paa at naa et Resultat, og jeg har dermed tillige ment den forrige Regering, jeg har ment i det hele alt det Arbejde, der har været gjort for at naa et Resultat. Den ærede Ordfører og ærede Medlemmer i Salen ville vistnok finde det ret undskyldeligt, at jeg i min Skuffelse over, hvad her foregaar, kommer til at sige, at oven paa alt, hvad der er sket i de 3—4 Aar, byder man os et Forslag som dette. Jeg mener, at det er ret naturligt, at jeg udtaler mig saaledes, men naar man deri har villet se noget saadant, som om jeg dermed skulde have ment det som en Haan mod det ærede Flertal, da kunde det aldrig falde mig ind at haane hverken det ærede Flertal eller noget enkelt Medlem i denne Sal. Saa sagde den ærede Ordfører — og det var for Resten noget lignende, som det ærede Medlem for 3dje Kreds (Tolderlund) var inde paa — at det vilde være „uhyre behageligt“ — saaledes lode hans Ord — hvis det ærede Medlem — nemlig jeg — kunde skaffe os Loven om en Brændevinsskat herop. Derpaa har jeg allerede svaret, jeg kan henvise til det Svar, jeg nylig gav til det ærede 2det Medlem for 3dje Kreds, navnlig den Sætning, at der jo ikke er Mening skabt i at komme med et Kompensationsbeløb — det er jo umuligt og ogsaa utænkeligt — forinden vi faa at vide, hvad der skal kompenseres. Den ærede Ordfører var ikke slet saa stærk i sine Udtalelser anden Gang, han havde Ordet i Gaar, som første Gang. Første Gang sagde han, at der var Grænser for

Imødekommen, og Flertallet mente at maatte sætte denne Grænse ved Udvalgsflertallets Forslag. Saaledes faldt Ordene, da han første Gang havde Ordet. Men sidste Gang, han havde Ordet, sagde han noget, som at det var nok ikke Grænsen alligevel, det lod til, at den ærede Ordfører var inde paa at slaa adskilligt af paa denne Grænse, og han talte ogsaa om loyal Forhandling. Jeg skal ikke komme ind paa at omtale det videre; jeg vilde blot ønske, at det maatte lykkes den ærede Ordfører og hans Meningsfæller at komme mere og mere ind paa denne loyale Forhandling og ikke bestemme det som Grænsen, der ligger her paa Tingets Bord i Øjeblikket.

Til den højtærede Konseilspræsident vil jeg dernæst sige, at den højtærede Konseilspræsident har Ret i, at det foreliggende Regeringsforslag ikke fuldt ud er denne Regerings, det er ikke helt en Overenskomst mellem denne Regering og det andet Ting. Det ved jeg meget vel, idet nemlig den højtærede Konseilspræsident har forelagt dette Forslag med Forbehold over for forskellige Sæts. Det har den højtærede Konseilspræsident gjort baade i Aar og i Fjor, det ved jeg meget godt. Men jeg maa dog henlede Opmærksomheden paa, at den højtærede Konseilspræsident baade i Fjor og i Aar meget stærkt har anbefalet at lægge dette Forslag til Grund for voré Forhandlinger i denne Sal, og han har ogsaa anbefalet, at vi ikke skulde forlade dette Grundlag, undtagen hvor det var højst nødvendigt. Vi skulde helst saa lidt som muligt forandre ved dette Grundlag. Det har den højtærede Konseilspræsident med Styrke anbefalet os baade i Fjor og i Aar, saa jeg har jo nok nogen Berettigelse til at tale om dette Forslag som et nyt Regeringsforslag. Nu byder man os — ja, det maa jeg jo ikke sige, thi det kan den ærede Ordfører jo ikke godt finde sig i, men saa siger jeg, nu foreslaar man os altsaa Flertallets Forslag som Grundlag. Jeg haaber, at den højtærede Konseilspræsident og den ærede Ordfører ville erkende, at det er et andet Grundlag, man foreslaar, end det, der har foreligget for os de to foregaaende Aar. Man forlader det Grundlag, som hvilede paa en Overenskomst mellem Regeringen og det andet Ting, og gaar over til det Grundlag, som Kommissionens Flertal har skabt, og bliver ikke en Gang staaende ved dette Grundlag, men gaar, som jeg oplyste det i Gaar, ret udførlig med bestemte yrokkelige Kendsgerninger, ikke saa lidt yderligere